

27 SEKUND

KVINNUFÓTBÓLTUR Alt var avgjört eftir minni enn hálvum minutt, tá KÍ í gjárkvøldið vann 1-0 á AB í steypa-finaluni. Argjakvinnur høvdu einki veruligt at svara aftur við, og so kundi klaksvíkskvinnur fyri níggjundu ferð fara upp at taka ímóti steypinum

Hilmar Jan Hansen

Tað tók bara 27 sekund, so var einasta málið í steypafinaluni hjá kvinnunum longu komið og alt avgjört. Eitt sindur snópisligt, kann kanska sigast, tí hetta málið fekk tann týðning, at KÍ bara skuldi halda fast restina av dystinum – tilsamans 94 minuttir og 33 sekund – fyri at vinna á AB.

Argjakvinnur góvu bóltin upp og lögdu til brots beinanvegin. Bólturin varð spældur fram í KÍ-brotsteigin, har Malena Josephsen hjá KÍ mátti tryggja seg fyri at skalla bóltin av vandaleið. Og so gekk tað annars øgiliga skjótt hinvegin.

KÍ-kvinnurnar sleptu ikki bólt-

inum aftur, fyrr enn hann lá í AB-málinum, tí hetta einfalda og góða álopið hjá KÍ endaði við, at Eyðvør Klakstein sendi bóltin út í høgru síðu, har Rannvá Andreassen kom rennandi og síðani legði innfyri, har bæði AB-verja og -málverji hugsaðu mest um fremru stong, samstundis sum Maria K. Thomsen slapp at standa leys við aftaru stong, har bólturin eisini kom. Hon sveik ikki álitid, men skoraði trygt!

So einfalt kundi tað gerast, og lítið man vera at ivast í, at henda kvinnufinalan skrivaði seg í søguna, tí hon varð avgjörd við einum so skjótum og einsamøllum máli. Tað verður ikki fyri so øgiliga gott spæl, at vit fara at minnst hana,

Sum at spæla á grasi

Undan sjálvari steypafinaluni í gjárkvøldið skuldi spildurnýggi graslíksivøllurin takast í brúk við einum sparki frá borgarstjóranum, Gunvá við Keldu, sum spældi bóltin til KÍ-liðskiparan, Malenu Josephsen. Harvið var nýggjasti graslíksivøllurin í landinum klárur til sína fyrstu finalu.

– Vøllurin var øgiliga tungur at spæla á, og tað var akkurát sum at spæla á grasi, so hetta skulu vit nokk venja okkum við, segði Rannvá B. Andreassen hjá KÍ, sum ímóti endanum var ein av spælarunum, ið mátti dragast við eitt sindur av krampa.

Hon helt annars, at tað gekst væl hjá KÍ at halda fast við tað, sum avtalað var frammanundan.

– Uppleggið var at standa væl á vøllinum. Ein trupulleiki hjá okkum hevur verið at fingið verju og miðvøllk at hingið betur saman, og tað riggaði so hesa ferð. Miðjan datt ikki ov langt aftur, og tað var málið eitt gott dømi um, segði Rannvá, ið hevur vunnið nógv við KÍ, men framvegis ikki heldur tað vera keðiligt ella einstáttað.

– Nei, tað er framvegis líka stuttligt at vinna. Tað er altíð líka stuttligt.

men snøgt sagt fyri hesa løgnu detaljuna, sum hesi fyrstu 27 sekundini í veruleikanum vóru.

Hetta var ein sjokkbyrjan, sum tað í veruleikanum tók AB minst ein hálvleik at koma yvir. Fyrstu trý korterini hekk einki saman hjá AB, sum ongantíð kom ordiliga í nánd av KÍ-málinum og heldur ikki fekk nóg nógvar deyðbóltstøður til at kunna hótta tann vegin, nú einki annað riggaði.

Allar stríddust

Felags fyri báðar partar var, at spildurnýggja undirlagið skuldu spælararnir venja seg við, men sum leið út á dystinum sóu bæði KÍ- og AB-kvinnurnar út til at vera komnar á lagið. Og tær umstøðurnar vóru so líka fyri báðar partar.

KÍ hevði hinvegin munin og fult tamarhald á øllum, sum hendi í fyrra hálvleiki. Í veruleikanum var KÍ einar tvær ella triggjar ferðir nær við at fáa eitt mál aftrat, sum helst fullkomuliga hevði punkterað hesa finaluna. Men av tí at fyrst og fremst Simona Heinesen í AB-málinum gjørdi, at hetta seinna KÍ-málið ongantíð kom, slapp spenn-ingurin upp á ein máta at halda sær allan vegin.

Beinleiðis góðum og flótandi spæli kundi nú hvørigin parturin reypa sær av eftir fyrra hálvleik, men tað batnaði munandi í seinna hálvleiki, ið var nóg stuttligari at hyggja at. Sum heild lógu báðar verjurnar nokk so aftarlaga, so tí gjørdist ikki tað stóra rásarúmið hjá framherjunum, og tað merkti

so aftur, at kjansirnir ikki blivu so nógvir í dystinum.

Eitt annað eyðkenni fyri seinna hálvleik var, at tað kom meira til sjóndar, hvussu nóg tað hevur at spæla og vinna eina finalu. Dysturin fekk nóg meira nerv og lív, og ikki minst sást hetta í harða stríðinum um at vinna miðvøllin, har taklingarnar vóru nógvar og harðar, so tað sang eftiri.

Bæði KÍ- og AB-kvinnur ofraðu seg fyri sakina, og spælararnir lögdu so nógva orku í, at krampar longu sóust, áðrenn ein tími var farin av dystinum. Kanska tað var ein avleiðing av vøllinum, men so sanniliga eisini av, at eingin vildi liggja undir og geva seg yvir uttan svørðslag.